

[Arne Melchior]

Men vi vil sandelig bakke op bag enhver, der banker på den dør, der hedder mono-
polet, og jeg kan da godt deltage i hr. Poulsgaards forargelse, nej, jeg er ikke så let at forarge, men bestandige forundring over, at netop det socialdemokrati, som taler så meget om decentralisering, egentlig i mange forhold og også i dette er ret så monopolistisk indrettet. Det kan jeg aldrig lære at forstå.

Vi har to gange fremsat vores eget forslag om, at man skulle begynde nedbrydelsen af mono-
polet med en reklamefinansieret radio-
station à la Radio Mercur i sin tid, og når vi begrænsede vort forslag til at omfatte det, er det, fordi vi synes, det var så beskedent, at man vel nok forsøgsvis, for 3 år f. eks., kunne gå med til det uden at risikere revolution eller sædernes forfald i Danmark. Men selv det kunne altså ikke lykkes, skønt det vel nok er klart, at den institution, man havde herhjemme på piratvis – hvad jeg ikke er nogen tilhænger af – dog var populær i befolkningen. Men det blæser man altså på, som hr. Flemming Jensen også har været inde på.

Jeg vil gerne bekende mig til monopolbruddet her, fordi vi simpelt hen principielt og reelt tror på konkurrencen. Det gælder ikke den frie konkurrence, hvor den stærke tyrer den svage, det tror jeg ikke man kan sige at CD nogen sinde har stået for, men vi tror vitterlig på – og det er ikke en kritik af Danmarks Radio som institution eller af flertallet af medarbejderne eller af den enkelte medarbejder – at konkurrence er gavnlig for kvaliteten, og konkurrence er også gavnlig for den kvantitative ydelse og dermed for økonomien. Det tror vi også er gældende i dette forhold; vi har ikke set det dementret i nogen af de lande, hvor et sådant konkurrenceforhold findes, og vi tror ikke, at Danmark er så meget anderledes på de punkter, at det skulle gå så vældig anderledes her, hvis vi gjorde det samme, og derfor tror vi på det.

Jeg vil samtidig gøre opmærksom på, at man ikke skal have de helt vildt overdrevne forventninger om, hvor paradisiske tilstandene bliver, den dag mono-
polet er brudt, for den dag kommer jo, det er helt oplagt. Det kan vare 5 år til, men den kommer. Man skal ikke tro, at alsidigheden i den æteriske nyhedsformidling dermed er sikret. Jeg vil slet ikke sige, at Danmarks Radio altid for-
drejer sandheden, det gør den sandelig ikke,

bl. a. er de politiske reportager netop i radio-
mediet, og for øvrigt også i TV-Avisen og i TV-Aktuelt, ofte meget fortrinlige efter min subjektive opfattelse, men hvis vi tænker os, at én kanal fordrejer kendsgerningerne til én side, så er det ikke sikkert, at en fordrejning til den modsatte side i en anden kanal bringer befolkningen sandheden lettere ind ad døren. Det kan blive lidt mere forvirrende at skulle tage stilling, men det er ikke nogen garanti for hverken alsidighed eller sanddruehed. Det vil nok heller ikke være nogen garanti for undgåelse af sort skærm, for de forskellige interesseorganisationer, som er helt legitime, skal såmænd nok sørge for, hvis den ene kanal eller det ene medium er blokeret, så at skynde sig at blokere den anden, så der ikke bliver konkurrenceforvridninger, så der ikke bliver kamp medarbejderne imellem. Man skal altså bare være opmærksom på, at bruddet på mono-
polet, som jeg tror kommer, ikke vil løse alle svære problemer for radio- og fjernsynsformidlingen, men det vil være et betydeligt fremskridt. Vi skal ikke have kisse-
jav.

Mediekommissionen vil blive interessant at følge, efterhånden som den barsler med sine forskellige betænkninger, og jeg vil sige til hr. Poulsgaard og hr. Mogens Voigt: frisk mod, Antonius, den dag kommer, hvor vi skal snakke mere konkret om det, og så vil vi forsøge på ny at fremlægge vore mere detaljerede synspunkter om, hvordan vi mener det bedst skal ske. Men jeg håber også, den dag vil komme, hvor socialdemokratiet vil gå ind i en konkret debat om, hvordan det skal indrettes. Både reklamefjernsynet, de mange kanaler og det store udbud påtvinges os jo som bekendt udefra. Ting, der alligevel kommer, skal man ikke vende ryggen til, fordi man ikke kan lide dem, for så kommer de bare bagfra, tager én i kraven og vælter én omkuld. Dem skal man vende front til, søge at indleve sig i dem, lære at leve med dem, søge at påvirke dem, så de bliver udformet bedst muligt, som vi nu synes de passer til vort behov. Det er farligt at vende ryggen til, men det vil en skønne dag også ændre sig.

Janne Normann (RV):

Nej, men man skal altså heller ikke af frygt for at blive »rygrendt« tage imod hvad som helst med åbne arme.